

Szalay Gábor

Messze még a mennyország

válogatott írások

Női démonok

Minden szép nő csábító démon, mindegyik rossz útra térít, kivéve egyet: aki a valódi párom. És az csak egyetlen nő lehet: mert én is csak egyetlen példányban vagyok én. Nőt szeretni: öröm és tragédia. Nőt nem szeretni: öröm és tragédia. Feloldhatatlan konfliktus, mégis egzisztenciális öröm. Mert a démonom ő, a másik felem. Ellenségem és társam is.

A nő a démonom: ha vágyom rá, elszalad előlem. Ha irtózom tőle, üldöz. Egyszer játszik velem, máskor keservesen harcol ellenem. Csak nagy ritkán szeret, akkor is legfeljebb pár évig.

Test

Amit meg kell értened: amíg tested van, addig sorsod a szenvedés. Jéghideg vagy forróság kínoz, tompa ütés vagy éles vágás, szúrás, mind-mind fáj még a legkiegyensúlyozottabb szentnek is. A fájdalom márpedig nemcsak testi, hanem lelki szenvedés is. Gyötrelem, amely ugyan nem lelki eredetű, de a földi testbe zárt léleknek mindenképp megérzi és szervesen megéli.

Mi a földi élet?

A földi élet: tanulás folyamata, maga a tisztítótűz. Ténylegesen. Ez a világ a katolikus vallás tisztítótüze. Azért születünk, hogy itt, ezen a síkon kiélhessük és így kiégthessük földi vágyainkat. Először is, születésem után, elfoglalom magam. Később elhagyom azt, aki voltam, hogy az lehessen, aki valóban vagyok.

Dimenzió

Van ez a három dimenziós testem (kiterjedés). Három dimenzió, ami valójában csak egyetlen dimenzió. A három dimenzió csak absztrakt elképzelés a világunkról. Nem létezik pont, csak elméletileg. Hiszen a pontnak elméletileg – és még inkább a gyakorlatban – nincs is kiterjedése. Még inkább ténylegesen nincs kiterjedése. Nem létezik továbbá sík sem valódi kiterjedés nélkül. Egy papírlapnak is van olyan kiterjedése, hogy meg lehet érinteni, viszont, ha nem lehetne, akkor nem is létezhetne, legalább egy atomnyi vastagság nélkül. Végtelen kiterjedésű pont a sík, végtelen kiterjedésű sík a három dimenzió. A végtelen viszont felfoghatatlan. Ennek ellenére nyilvánvaló, hogy, ha minden esetben a kiterjedés egyedüli, teremtő szorzója csak a végtelen lehet. Ez azt jelenti, hogy világunk, életünk egyetlen alapja a végtelen, vagyis az egyetlen és igaz isteni létezés és minőség, határtalan minőség és kiterjedés.

Ezen logika alapján fogjuk tehát a teret úgy fel, hogy az egyetlen, szét darabolható, megbonthatatlan dimenzió, vagyis egység.

Tehát az első dimenzió a tér, ami nem lehet az időtől függetlenül létező, vagy ha az idő káprázat, akkor a térbeli kiterjedés és így az egész fizikai, biológiai élet is az: Isten álma.

Az első dimenzió a tér. Szorozzuk be végtelennel és megkapjuk az érzések világát, ami egy új, de a teret és időt, vagyis a téridőt szervesen kitöltő, sőt, azt megalapozó szövet! A létezésben, tehát az egész Univerzumban jelen lévő, mindennel összefüggő szövet téren és időn át.

A második dimenzió tehát az érzések világa. Meghalok, de az érzéseim megmaradnak. Ha máshol nem, hát a múltban. Szorozzuk meg (vagy inkább termékenyítsük meg) az érzéseket a végtelennel és megkapjuk az újabb dimenziót, a gondolatok világát! (Persze, természetesen ez a folyamat reverzibilis: gondolatok megtermékenyítése a végtelen téridővel érzéseket szül, az érzések megtermékenyítése a végtelen isteni princípiummal teret szül, benne a tér- és időbeli történések, folyamatok, élet, élőlények világával. A fizikai élet szempontjából az érzelmek absztraktak. Az érzelmek szempontjából a gondolatok absztraktak. És fordítva: a gondolatok számára absztrakt az érzés és az érzés számára is absztrakt a kiterjedés. De ebben élünk és emiatt

elpusztíthatatlanok az érzések a földi élet kereteiben. Emiatt megfoghatatlanok a gondolatok a fizikai, sőt, az érzelmi dimenziókban is. Szervesen előfeltételezik, sőt, kiegészítik egymást. Saját dimenziójukon túl is jelen vannak. Egymás dimenzióit kiegészítik és elpusztíthatatlanok. Így az emberiség, a tudósok hiába keresnek magasabb kiterjedéseket, térdimenziókat, meg nem találhatják. Hiszen a három dimenziósnak nevezett kiterjedés – amit valójában az emberi gondolkodás hasított fel értelmetlen és lehetetlen pont- illetve sík kiterjedésekre – magában foglalja az összes lehetséges tér- és időbeli kiterjedés lehetőségeit. Végtelen a dimenziók száma, úgy térbeli, mint időbeli értelemben is, hiszen a tér- és időbeliség a milliárdod-másodperc milliárdod töredékében újratermelődik, újrateremtődik. Ha nem így lenne, minden eltűnne egyetlen röpké pillanat alatt. A tér úgy viszonyul az időhöz, mint a véges a végtelenhez: az idő a teret megtermékenyítő végtelen. Ami ezen logikából következik, az előfeltétele a térnek, vagyis nemcsak, hogy étellel tölti meg a téridőt, de a magasabb dimenziók nélkül – mint a gondolatok és érzések világa – térbeli kiterjedés nem is létezhetne. A létezés tehát egy szervesen összefüggő szövet és minden lény rendelkezik az isteni kiterjedéssel, a maga tudatszintjén. Ha valaki meghal és térbeli kiterjedését teste halálával elhagyja, gondolataiban és érzéseiben él tovább. Onnantól kezdve tehát az érzéseim és gondolataim maradok én. Az maradok én, abban élek tovább, ugyanúgy, mint földi életem során. És ezen a szinten már teljesen feleslegesek a földi kellékek, tárgyak, kiegészítők. Fogjuk fel ezt akár szakrálisan, akár spirituális megközelítésből, akár kauzálisan, akár ténylegesen, hétköznapi módon! Mert ami én voltam, az megmarad belőlem azok számára is, akik nem hisznek más létezésben, csupán ebben a hétköznapi keretekben.

A tudat kérdése is megéri a spirituális gondolkodás fáradságait. Agyam vagyok vagy a tudatom? Nem az agyam gondolkodik, hanem a tudatom. És ezen a földi síkon, ha az agyat éri károsodás, az csak azt jelenti, hogy azon szervemet érheti károsodás, amellyel én ebben a síkba be vagyok ágyazva, ami által megnyilvánulok illetve ami által információkat szerzek a külvilágból. Tehát a földi életben az agy, mint tudathordozó – kikerülhetetlen. Ugyanúgy: nem a szívem szüli az érzéseimet, hanem az érző lelkem. De szívem cipeli az érzéseimet, még ha az agyam is fogja fel őket.

Megvilágosodás

Halál nélkül nem lehetek megvilágosodott, de a földi életet, mint tanulmányutat, érdemes, sőt, a világra, Istenre, másokra és magamra nézve is kötelességem végigcsinálni. Ez a kötelesség a szeretet. Elcsépeltnek hangzik, de valóban a szeretet az egyetlen járható út egy lélek számára, mert ha nem szeretek, nem is létezem. Erre mindenki akkor szokott rájönni, amikor betegség vagy más egyéb életveszély miatt egy pillanat alatt átértékeli az életét és a legtöbben elfecsérelt, elpazarolt és rosszul élt életnek gondolják a sajátjukat és tragikus, elviselhetetlen önsajnálataba esnek. Nincs ennél esendőbb, szárnalmasabb, nyomorultabb és tragikusabb eszmélet. Mintha az ember hirtelen az egyetlen valóság, a szeretet realitásába esne és azonnal megérezné saját kicsiségét, törékenységét, reménytelenségét és kiszolgáltatott értelmetlenségét. Csak az az élet, amit másokért élünk. Erre jöttem rá, erre tanított az élet. Ha csak a saját gyarapodásoddal, gazdagodásoddal törödsz és nem mások megsegítésével, az élet reménytelenül üres lesz és meg nem élt léletté válik, elfecsérelt lehetőségek tömkelege és kudarc. Az utolsó perceken, órákban elviselhetetlen kudarc érzése keríti hatalmába az ilyen „nem élőket”, akik egy centet sem vihetnek magukkal oda, ahol csak egyedül maradnak: márpedig a halálban egyedül maradnak az érzéseikkel és gondolataikkal. És látni fogják mindezt megsemmisülni. És csak egyedül maradnak valami elviselhetetlen üresség és unalom és kudarc háromszögébe zárva. Mert a legtöbb ember azért gyűjt kincseket, hogy valahogy a belső, kongó ürességét betöltsse valamivel. De eljön az idő minden lény számára, amikor nem lesznek másnapi teendői, mert nem lesz másnap sem: csak egy hatalmas, elviselhetetlen kudarc, ami önmaga. Mert kudarc és nem több és semmi más, csak üres, reménytelen kudarc. Ez a fogyasztói ember lelki gyötrelme, amivel a halálba, önmagához megy vissza. És onnan majd lelki szemeivel nézi végig a földi játszótér többé érvénytelen értékeit, szabályait és kellékeit: a járhatatlan utat.